

† VINCENȚIU

Prin harul lui Dumnezeu
Episcop al Sloboziei și Călărașilor

**Iubitului meu cler și popor,
har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru,
iar din parte-mi, arhieresti binecuvântări !**

*Iată, vă vestesc vouă bucurie mare, care va fi pentru tot
poporul. Căci ni S-a născut azi Mântuitor, care este
Hristos Domnul, în cetatea lui David (Luca 2,10-11)*

Dreptmăritori creștini,

Acestea sunt cuvintele pe care îngerul le-a adresat păstorilor din Betleem în noaptea sfântă a Nașterii Mântuitorului. Păstorii au văzut și au auzit mulțime de îngeri laudând pe Dumnezeu și zicând: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“ (Luca 2,4).

Binecuvântată și unică este vestea cea mare, vestea cea bună a mântuirii, primită de întreaga umanitate, în Betleem, cetatea lui David.

Prin Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos pacea s-a sălășluit în toată creația și bunăvoirea între oameni, pentru că Fiul lui Dumnezeu S-a născut „ca lumea viață să aibă și încă din belșug“ (In 10,10).

Sfânta Evanghelie, vestea cea bună a mântuirii, mărturisește că Dumnezeu S-a făcut prezent în lume prin Nașterea și Învierea din morți a Fiului Său, Unul-Născut Iisus Hristos; ea mărturisește adevărul și măreția Ortodoxiei sau a dreptei credințe: „Dumnezeu S-a arătat în trup, S-a îndreptat în Duhul, a fost văzut de îngeri, S-a propovăduit între neamuri, a fost crezut în lume, S-a înălțat întru slavă“ (1 Timotei 3,16). În persoana lui Iisus din Nazaret, Dumnezeu S-a făcut Om, născându-Se din Fecioara Maria, în Betleem, cetatea lui David, și S-a manifestat în mijlocul oamenilor ca Mântuitor, Hristos și Domn.

Nașterea Mântuitorului Hristos a fost necesară, pentru că omul nu se putea mântui prin el însuși. Hristos și-a asumat prin întrupare atât condiția vieții noastre, cât și cea a morții noastre, pentru ca noi să ne putem împărtăși de viața Lui. Hristos trebuia să devină ceea ce suntem noi, pentru ca noi să avem posibilitatea să devenim ceea ce este El, în deplinătatea vieții și slavei Sale.

Prin Nașterea Mântuitorului Hristos, oamenii L-au putut vedea pe Dumnezeu; s-a refăcut astfel legătura între cer și pământ. Mântuitorul a adus oamenilor o viață nouă, ne-a redat demnitatea de fii ai lui Dumnezeu, ne-a deschis porțile cerului, ne-a eliberat de vechea robie a păcatului.

Iubiți fii duhovnicești,

 finții Părinți, tâlcuind Sfintele Evanghelii, ne spun că Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos este strâns legată de taina Jertfei de pe Golgota și a Învierii Sale. Iar această legătură se descoperă în icoana

Nașterii Domnului, care ni-L prezintă pe Mântuitorul Hristos Prunc, în centru, înconjurat de zidurile peșterii în care S-a născut. Este înfășat nu în scutecele unui nou-născut, ci într-un giulgiu de înmormântare, care anticipează punerea Lui într-o altă peșteră, într-un alt spațiu întunecat, după moartea Lui pe cruce. Pruncul nu este așezat pe un pătuț, ci pe un altar de jertfă. Nașterea Sa este înțeleasă, așadar, ca o jertfă a iubirii dumnezeiești.

Vechiul Legământ încheiat de Dumnezeu cu oamenii s-a împlinit, a ajuns la desăvârșire prin Nașterea Mântuitorului în Betleem, cetatea lui David. Adverbul de timp *azi* din cuvântul îngerului, „(...) căci ni S-a născut *azi* Mântuitor, care este Hristos Domnul...“, exprimă esența lucrării Sale, aceea de mântuire a oamenilor. Pentru acest motiv îngerii, care aduc laudă veșnică dumnezeiescului Mântuitor, pot intona cântarea slavei în care cerul se unește cu pământul: „Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoire“ (Luca 2,14).

Pe pământ pace, pentru că S-a născut Hristos, Domnul păcii, aducând împăcare între oameni, împăcare în conștiința și ființa fiecărui om, aducând împăcarea între om și Dumnezeu.

Bunăvoirea între oameni este rodirea reală, vizibilă, a păcii; este atmosfera spirituală și morală necesară în raporturile dintre oameni, este urmarea firească a stării de pace pe pământ.

Dreptmăritori creștini,

A supra cuvântului *azi* din mesajul îngerului aș vrea să ne aplecăm în mod special atenția. Pentru că, prăznuind Nașterea Domnului împreună cu întreaga Biserică Dreptmăritoare, noi nu sărbătorim numai un eveniment care a avut loc acum două mii de ani în Betleem, cetatea Regelui David, ci, prin Sfintele Slujbe săvârșite în Biserici și mai ales prin săvârșirea Sfintelor Liturghii, trăim acest eveniment ca fiind prezent, actual, ca și cum s-ar fi petrecut astăzi.

Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos nu este numai un eveniment pe care îl prăznuim anual, pentru că ne-a marcat istoria, numărând anii erei creștine începând cu el, ci este și un eveniment care a schimbat în mod ireversibil istoria, aceasta devenind o istorie a mântuirii neamului omenesc. Aceasta datorită lucrării Harului Duhului Sfânt în Biserica pe care Domnul a întemeiat-o aici pe pământ.

Ca arhipăstor și părinte spiritual al vostru, în cuvintele ce urmează vreau să vă arăt *calea*, modul concret în care noi, creștinii, fii ai lui Dumnezeu, putem trăi și simți prezentă marea minune a Nașterii Mântuitorului în viața noastră.

În primul rând prin *săvârșirea Sfintei Liturghii*. Ori de câte ori participăm la săvârșirea Sfintei Liturghii, noi prăznuim deopotrivă Nașterea Domnului și Învierea Sa din morți, deoarece în fiecare Dumnezeiască Liturghie Mântuitorul Iisus Hristos Se naște, Se aduce jertfă nesângeroasă și învie prin puterea lui Dumnezeu Tatăl în Duhul Sfânt. Aceasta este valoarea Sfintei Liturghii, pe care o săvârșim în fiecare duminică în bisericile noastre

și această valoare reiese din faptul că duminica prăznuim Nașterea și Învierea Domnului. De aceea, este de folos să venim duminică de duminică la Sfânta Biserică, să participăm la Sfânta Liturghie și să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu, împărțășindu-ne cu Sfântul Trup și Sânge al Mântuitorului Iisus Hristos. În felul acesta noi și copiii noștri vom fi educați și ajutați să creștem și să ne desăvârșim în credința și iubirea Mântuitorului Hristos.

Sfânta Spovedanie sau Taina Împăcării cu Dumnezeu este un alt mod de a trăi zilnic minunea Nașterii din Betleem. De fiecare dată când ne mărturisim păcatele în fața duhovnicului prăznuim Nașterea Domnului, deoarece Mântuitorul Iisus Hristos **re-naște** în sufletele noastre, „Hristos ia chip în noi“ (Galateni 4,19), pentru că L-am ucis cu păcatele noastre. Prin Sfânta Taină a Spovedaniei sau a Împăcării cu Dumnezeu noi primim iertarea păcatelor, restabilim comuniunea cu Dumnezeu și, în același timp, se întărește în noi prezența lucrării Sale harice. Cunoscând acest adevăr, cunoscând valoarea acestei Sfinte Taine, cu siguranță nu-L vom evita pe Domnul, cum fac mulți frați ai noștri, trăind doar aspectele exterioare legate de sărbătoarea Nașterii Mântuitorului, ci, curățindu-ne sufletul și trupul prin Taina Sfinte Spovedanii, îl vom primi pe Domnul Hristos în sufletele noastre.

Rugăciunea este o nouă cale prin care trăim și participăm la minunea Nașterii Domnului. Mântuitorul ne-a asigurat că „unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor“ (Matei 18,20). Prin rugăciune noi trăim în prezența Mântuitorului Iisus Hristos, Care Se roagă în noi și împreună cu noi, deoarece

El este Emanuel, adică „Dumnezeu este cu noi“. De fiecare dată când ne adunăm să ne rugăm, cinstim Nașterea Domnului, fie când suntem acasă, fie în biserică, personal și în comuniune, fie când citim Imnele Acatist în cinstea Mântuitorului, a Maicii Domnului și a Sfinților, prietenii lui Dumnezeu. Prin rugăciune ne asigurăm de ajutorul și protecția lui Dumnezeu. De aceea, vă îndemn cu părintească dragoste să nu fie zi dată de Dumnezeu în care să nu ne plecăm genunchii în rugăciune, chiar dacă „avem atâtea lucruri de făcut“.

Un alt mod prin care cinstim și devenim părtași minunii Nașterii Mântuitorului Iisus Hristos este *milostenia*. Faptele de milostenie nu sunt altceva decât mărturisirea iubirii noastre față de Dumnezeu și de semenii noștri aflați în suferință. Nu ne putem bucura cu adevărat de minunea Nașterii Mântuitorului dacă sufletele noastre sunt stăpânite de ură, invidie față de frați, prieteni și cunoscuți, dacă în casele noastre nu domnesc pacea și bucuria pe care Pruncul dumnezeiesc le-a revărsat din belșug peste noi. Crăciunul sau Nașterea Domnului este o sărbătoare a familiei și nu ne putem bucura deplin de ea dacă nu avem părtașie cu cei defavorizați ai societății, cu toți cei ce sunt în suferințe spirituale și trupești, pentru care acest mare praznic nu este decât o zi ca oricare alta, plină de suferință și singurătate.

Iată numai câteva căi prin care cinstim minunea Nașterii Domnului, prin care participăm și actualizăm în viața noastră acest mare Dar pe care Creatorul l-a oferit creației Sale: prin participarea la Sfânta Liturghie, prin mărturisirea păcatelor, prin rugăciunea în singurătate și în comuniune, prin faptele de milostenie. Privind cu luare aminte,

vedem că aceste „căi“ cuprind de fapt cele patru constante obișnuite ale vieții creștine, care ne permit să fim părtași minunii Nașterii Domnului, zi de zi, tot cursul existenței noastre.

Iubiți fii duhovnicești,

Din an în an, credincios și eu datinilor străbune și sfinte, am pornit cu colindul pe la casele voastre și, venind la fereastra sufletului vostru, bat și strig: „scoală-te cel ce dormi“, mergi la Betleem și te va lumina Hristos, pentru că “Hristos este lumina lumii“. Prin glasul evanghelistului, El neîncetat ne cheamă: „Cine vine la Mine nu va umbla întru întuneric și va avea lumina vieții“.

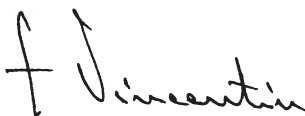
Lumina lui Hristos, lumina vieții, ne-au dăruit-o Sfinții Părinți Capadocieni, pe care i-am prăznuit în mod deosebit în cursul anului ce se încheie peste câteva zile, prin viața, învățăturile și scrierile lor, prin rugăciunile cu care ne-au călăuzit pașii. A fost un an cu multe încercări și ispite, un an de recesiune, șomaj și sărăcie. Un an în care credința, nădejdea și dragostea lucrătoare ale fiecărui creștin au fost puse la încercare. Un an în care, cu ajutorul ostenitorilor și donatorilor Centrului nostru Social „Episcopul Damaschin“, cu sprijinul misiunii sociale făcute de protoierii și parohii, ne-am străduit să venim în sprijinul celor în suferință și nevoie, să aducem lumina lui Hristos acolo unde există derută lăuntrică, uscăciune sufletească și deznădejde.

Lumina lui Hristos o așteptăm și în Noul An 2010, când întreaga Biserică Ortodoxă Română cinstește Crezul,

mărturisirea noastră de credință, rânduit de primele două Sinoade Ecumenice de la Niceea și Constantinopol și aniversează 125 de ani de la recunoașterea Autocefaliei Bisericii Ortodoxe Române, an în care-L rugăm pe Mântuitorul Iisus Hristos să reverse cu îmbelșugare Darurile Sale cele bogate asupra poporului și Bisericii Sale.

Dorindu-vă din toată inima să petreceți sărbătorile Crăciunului, Anului Nou 2010 și Bobotezei cu pace, sănătate și alese bucurii duhovnicești, vă binecuvântează pe toți și rog pe Mântuitorul Iisus Hristos să vă dăruiască cele ce vă sunt de folos sufletelor și trupurilor voastre.

Al vostru arhipăstor sufletesc,
stăruitor în rugă către Dumnezeu pentru pace și bunăvoință,
pentru sporite roduri în Iisus Hristos, Domnul păcii,

EPISCOPUL SLOBOZIEI ȘI CĂLĂRAȘILOR